

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 685/2014
03.09.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Горана Чавлине и Радмиле Драгичевић-Дичић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Милом Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног И.Л., због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног И.Л., адв. Р.Ј., поднетом против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду К 6190/12 од 28.11.2013. године и Апелационог суда у Београду Кж1 173/14 од 04.03.2014. године, у седници већа одржаној дана 03.09.2014. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног И.Л., адв. Р.Ј., поднет против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду К 6190/12 од 28.11.2013. године и Апелационог суда у Београду Кж1 173/14 од 04.03.2014. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 438. став 2. тачка 1. Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду К 6190/12 од 28.11.2013. године, окривљени И.Л. оглашен је кривим због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. Кривичног законика за које му је изречена условна осуда тако што је утврђена казна затвора у трајању од једне године и истовремено одређено да се иста неће извршити уколико окривљени за време од три године од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело.

На основу члана 258. став 4. ЗКП оштећени М.М. упућен је на парницу ради остваривања имовинскоправног захтева.

На основу члана 261. став 3. и члана 261. став 2. тачка 7. у вези члана 264. став 1. ЗКП окривљени је обавезан да на име трошкова кривичног поступка плати суду износ од укупно 29.760,00 динара од чега износ од 24.760,00 динара на име трошкова медицинског вештачења, а износ од 5.000,00 динара на име судског паушала све у року од 8 дана по правноснажности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 173/14 од 04.03.2014. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног И.Л., адвоката Р.Ј., и пресуда Првог основног суда у Београду К 6190/12 од 28.11.2013. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда бранилац окривљеног И.Л., адв. Р.Ј., поднео је захтев за заштиту законитости због повреде закона и повреде права на правично суђење са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног И.Л., адв. Р.Ј. у смислу члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку достављен је Републичком јавном тужиоцу, након чега је Врховни касациони суд одржао седницу већа о којој у смислу члана 488. став 2. Законика о кривичном поступку, није обавестио јавног тужиоца и браниоца окривљеног, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа одржаној у смислу члана 490. ЗКП, Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву уз примену члана 604. ЗКП у односу на првостепену пресуду, нашао:

Бранилац у захтеву за заштиту законитости наводи да је првостепени суд пресуду засновао на доказу који није изведен на главном претресу, то јест на исказу сведока М.С. иако такав сведок није испитан ни у истражном поступку као и на главном претресу, а на шта је указано и у жалби браниоца окривљеног поднетој против првостепене пресуде из чега произилази да се захтевом побијају правноснажне пресуде због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. Законика о кривичном поступку.

По налажењу Врховног касационог суда изнети наводи захтева су неосновани.

Наиме, у образложењу првостепене пресуде на страни 3 наведени су сви изведени докази, међу којима нема исказа сведока М.С. са констатацијом да на исте није било примедби и даљих доказних предлога у допуни доказног поступка, а затим је суд ценио изведене доказе на странама 3, 4 и 5 образложења првостепене пресуде.

Исказ сведока М.С., како се наводи у захтеву је наведен у образложењу првостепене пресуде на страни 4. Међутим, очигледно да се исказ наведеног сведока односи на неки други догађај, да сведок М.С. није ни испитан у овом кривичном поступку те првостепени суд није ни користио тај исказ као доказ, није га ценио, нити је на том исказу засновао пресуду.

Према томе првостепени суд није учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, на коју се неосновано

указује у захтеву браниоца окривљеног, јер своју одлуку није засновао на исказу сведока М.С., већ искључиво на доказима који су изведени на главном претресу.

Такође, другостепени суд није учинио наведене повреде закона када је одбио жалбу браниоца окривљеног И.Л., а законитост првостепене пресуде испитао је у складу са одредбом члана 604. став 1. ЗКП, па је тако законитост првостепене пресуде и поступка који је претходио њеном доношењу, ценио по одредбама Законика о кривичном поступку („Службени лист СРЈ“ број 70/01 и 68/02 и „Службени гласник РС“ број 58/04...76/10) који је био на снази у време одржавања главног претреса до 01.10.2013. године, а затим је законитост радњи суда ценио сходно одредбама ЗКП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...45/13) важећег у време доношења првостепене пресуде у овој кривичној ствари.

Бранилац окривљеног И.Л., адв. Р.Ј. у захтеву наводи да је првостепену пресуду донео судија који је морао бити изузет у смислу члана 37. став 2. ЗКП, јер познаје окривљеног у негативном контексту, чиме се изражава сумња у непристрасност поступајућег судије.

Међутим, сумња у непристрасност судије као факултативни основ за изузеће од судијске дужности на основу члана 37. став 2. ЗКП није обухваћена битном повредом одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. така 4. ЗКП, која се односи само на обавезно изузеће судије које је наведено у одредби члана 37. став 1. тачка 1. до 4. ЗКП, због чега је захтев за заштиту законитости у овом делу оцењен као недозвољен.

Осталим наводима захтева бранилац окривљеног побија правноснажне пресуде због повреда из члана 511, члана 428. и члана 451. Законика о кривичном поступку, то јест из разлога који нису прописани одредбом члана 485. став 4. ЗКП и не представљају законски основ за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног, односно његовог браниоца, па је Врховни касациони суд, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног И.Л. у том делу оценио као недозвољен.

Захтев за заштиту законитости поднет је и због повреде права на правично суђење, чиме је повређено „Уставом и међународним конвенцијама зајемчено људско право“ окривљеног. Када се захтев за заштиту законитости подноси из разлога прописаних одредбом члана 485. став 1. тачка 3. према одредби члана 484. ЗКП уз захтев се мора доставити и одлука Уставног суда или Европског суда за људска права којим је утврђена повреда људског права и слободе окривљеног или другог учесника у поступку које је зајемчено Уставом или Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода и додатним протоколима. Како подносилац захтева за заштиту законитости уз захтев није доставио одлуку Уставног суда или Европског суда за људска права, то је Врховни касациони суд нашао да у погледу ове повреде захтев за заштиту законитости нема прописани садржај и у овом делу га оценио као недозвољен.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда закона на коју се неосновано указивало захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1.

ЗКП, захтев одбио као неоснован, а у осталом делу на основу члана 487. став 1. тачка 2. и 3. ЗКП захтев одбацио и одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Мила Ристић,с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.